

венъ на единъ хлѣбаринъ, който обѣщаль да го отхрани за свое. Още малкъ баша ми билъ настаненъ на фурната на работа. Съсѣдитѣ турци нарѣкли го „Кючукъ“ спорѣдъ малолѣтството му. Въ 1835 год., слѣдъ като се оженилъ, отдѣлилъ се отъ своя благодѣтель и захваналъ самостоятелна работа. Тѣй той сполучилъ въ малко врѣме да спечели доста богатство. Ималъ вече кжща, фурна и воденица собствени. При това ималъ и много дѣца. Азъ съмъ билъ деветото му чадо, а слѣдъ мене още три. По онова врѣме, въ 1853 г. се почнала тѣй наречената „Кримска война“ между Русия и Турция. Около Сливенъ тогава се появила една чета отъ турски разбойници, която плѣнила отъ Умайниковата кашла, единъ частъ отъ града, двѣ момчета: Панайотъ Ивановъ Умайниковъ и Илия Начовъ, за които поискали откупъ отъ бащитѣ имъ. Прѣди да се занесатъ паритѣ, тѣ ги заклали въ Кипиловския балканъ. На връщане тая чета хванала и баша ми до воденицата му, срѣщу което поисква 15000 гроша. По него врѣме такава една сума значила много. Баща ми се твърдѣ много молилъ, но кой ще чуе! Както и да е съгласилъ ги той най-послѣ на 10000 гр. Що билъ си правилъ нова кжща, тѣй, че пари готови нѣмалъ. Отива при единъ турчинъ, съучастникъ на разбойниците, нѣкой си А-бей, пъкъ направя заемъ съ лихва 5% мѣс. Взима паритѣ и ги занаса на разбойниците. Българския народъ тогава страдалъ не само отъ турцитѣ, но и отъ първенцитѣ българи, които се гърчели и биле по-хасъ гърци и отъ самитѣ гърци. Кой е смѣлъ да каже тогава на българина първенецъ „българинъ“? Тутакси е бивалъ нахокванъ съ думитѣ „калѣнъ-кафѣлъ булгаръ“, па често пжти даже и съ „писъ мелеть“. Такава е била участъта въобще на българския народъ, но все таки, изъ по-младитѣ хора имало е и по-събудени. Такъвъ е билъ тогава Стефанъ Гидиковъ, който е съумѣлъ да сгрупира наоколо си младежъта, като сж отворили опорита война на ония изчадия. Въ